

Jacht op de Weerwolf

Colofon:

Eerste druk 2011

© Tom Sondaar 2011

© Illustratie en kaftontwerp: Tom Sondaar

ISBN 9789402154146

NUR 284

Uitgeverij Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.
All rights reserved.

Strijd om de Aarde
Boek 1

Jacht op de Weerwolf

Tom Sondaar

Uitgeverij Brave New Books

1

‘Hier, moet je horen!’

Meneer van Olden zette zijn leesbril recht en streek met zijn rechterhand het stukje krant waaruit hij wilde gaan voorlezen vlak.

‘Luister! Wethouder Van Diepen wil doorgaan met zijn plan om het gebied de Hondstongerpolder, drooggelegd in 1852, weer onder water te laten zetten. Het moet toch niet gekker worden!’

Boos las hij hardop verder:

‘Het hele lager gelegen gebied, inclusief de huizen en boerderijen van de gemeente Hondstong, zou dan geheel onder water komen te staan. Alleen de hoger gelegen woonhuizen, waaronder de wijken Diamantwijk en Goudwijk, zouden gevrijwaard blijven.’

‘Nou, wij wonen toch in de Goudwijk,’ antwoordde Jesse.

‘Daar gaat het toch niet om. Het hele idee is gewoon belachelijk en omdat wij toevallig geen slachtoffer worden kun je nog wel opkomen voor de mensen die daar wel last van krijgen. Denk aan je oom en tante en hun boerderij. Waar moeten die dan naar toe?’

Meneer van Olden las verder:

‘Voor de bewoners in de lager gelegen gebieden moet nog een oplossing worden gezocht.’ Boos sloeg hij de krant dicht.

‘Dat bedoel ik nou. Ze hebben nog niet eens nagedacht over wat er met de mensen moet gebeuren!’

‘Ach het zal wel niet zo'n vaart lopen. Het is toch alleen maar een plan.’

‘Jongen, geloof mij nou maar, waar rook is, is vuur. Als niemand er tegenin gaat, dan wordt dit werkelijkheid.’

Jesse gaf hierop geen antwoord, hij vond zijn vader een beetje een zeurkous.

‘Kan ik van tafel? Ik moet nog weg.’

Even bleef meneer van Olden zijn zoon verbluft aankijken.

‘Nog weg? Moet je geen huiswerk maken of zo?’

‘Nee pa, het is zaterdag en bovendien zijn de scholen een week dicht vanwege de voorjaarsvakantie. Was je dat nog niet opgevallen?’

‘Kun je je dan niet op een andere manier nuttig maken?’

‘Nou, hou op met dat gevit tegen elkaar. Jesse ga jij nu maar,’ mengde mevrouw van Olden zich erin.

Zuchtend stond Jesse op.

‘Ik snap alleen niet waar hij zo laat nog naar toe moet.’

‘Laat? Het is half zeven pa. Ik heb nog met Nick afgesproken.’

‘Met Nick? Is z'n moeder nog steeds niet getrouwd?’

‘Waar slaat dat nou weer op?’

‘Ophouden nu. Jesse wegwezen en niet te laat thuiskomen. Om negen uur wordt het donker en dan ben je uiterlijk weer thuis.’

‘Is goed ma.’

‘Mag ik dan ook nog weg?’ vroeg Isa.

‘Nee schat, blijf jij nou maar hier.’

‘Waarom? Jesse mag toch ook nog weg, waarom ik dan niet?’

‘Jesse is twee jaar ouder. Als jij zo oud bent als Jesse mag je ook nog een paar uurtjes naar je vriendinnetjes.’

Terwijl Jesse van tafel ging bleef zijn zusje mokken.

In de hal trok hij zijn schoenen aan en pakte hij zijn jas. Ondertussen hoorde hij zijn vader op de vraag van zijn moeder antwoorden waarom ze de polder weer onder water wilden zetten.

‘Ze schrijven hier dat Van Diepen de oude natuur weer wil terugbrengen in het landschap. “Een mooie natuur in combinatie met veel recreatiemogelijkheden.” Dit zou heel veel toeristen moeten trekken, wat weer gunstig is voor de middenstand en het bedrijfsleven van Hondstong en uiteindelijk zou het de gemeentekas spekken.’

Het interesseerde Jesse allemaal weinig. Hij trok de voordeur open en liep naar buiten. Meteen ritste hij zijn jas dicht. Overdag was het wel behaaglijk geweest maar zo vroeg in het voorjaar waren de avonden nog fris.

Het was niet ver naar Nick. Een paar minuten lopen. Jesse en Nick woonden al hun hele leven in deze buurt, een buitenwijk van Hondstong. Gingen naar dezelfde school en waren al heel lang vrienden.

Toen Jesse de hoek omliep, hield hij heel even zijn adem in. Aan de overkant liep Benno. Gelukkig liep Benno voor hem uit, dus met zijn rug naar Jesse. Zonder erbij na te denken, ging Jesse langzamer lopen.

Jesse mocht Benno niet en meed hem het liefst. Hij zat bij Jesse en Nick op school, hij was groot en lomp. Benno stak zeker twee koppen boven de andere schoolkinderen uit. Zonder twijfel was hij de grootste jongen uit de omgeving. Bijna niemand geloofde dat Benno net zo oud was als de rest van de kinderen, 14 jaar. Maar toch was het zo.

Niet dat hij daarmee gepest werd, dat haalde je niet in je hoofd. Nee, het was Benno die het prettig vond om anderen lastig te vallen. Om het minste geringste, ging hij met je op de vuist, ook al was het jouw schuld niet of had je helemaal niets gedaan. Hij

stal, of verraadde je als je iets had uitgespookt. Benno had weinig vrienden maar wel veel vijanden. Ook met Jesse en Nick had hij het regelmatig aan de stok. Vooral Nick moest het ontgelden. Van jongs af aan zocht Benno ruzie met Nick. Wat Nick ook deed, hem niet in de weglopen, hem mijden, het maakte niet uit. Altijd was Benno daar weer. Een maand geleden nog. Op het schoolplein maakte Benno ruzie met Nick. Het was dat een leraar tussenbeide was gekomen, maar een klap had Nick toen al gekregen. Een week lang had Nick daar last van gehad.

Jesse had weliswaar wat minder last van Benno maar op geregelde tijden was ook hij de klos, dit alleen omdat Jesse de vriend van Nick was. Nee, Benno ging je het liefst uit de weg.

Gelukkig sloeg hij bij de volgende straat rechtsaf. Jesse versnelde zijn pas en vervolgde zijn weg. Twee straten verder was het huis van Nick.

‘Kom binnen,’ zei de moeder van Nick toen ze de voordeur had opengedaan. ‘Nick is boven loop maar door.’

Jesse wist dat de deur links van de trap van Nicks kamer was. Nick lag op zijn rug op de grond met een koptelefoon op. Toen Nick Jesse zag binnenkomen, trok hij die af.

‘Goeie muziek, moet je ook eens horen. Vanmiddag in de stad gekocht.’

‘Nee, even niet, niet voor in de stemming. Een andere keer graag.’

‘Jee, wat ben jij humeurig. Problemen?’

‘Nee niets bijzonders, alleen dat gezeur van mijn vader ben ik een beetje zat. Soms vraag ik me af wat het nut van een vader is, je hebt er alleen maar last van.’

‘Nou, jij hebt in ieder geval nog een vader, kan ik niet zeggen.’

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet.’

‘Geeft niet.’

‘Dan mag jij wel geen vader hebben, je hebt in ieder geval een toffe moeder,’ grinnikte Jesse.

‘Ja, ja.’

‘Hé, weet je wie ik net nog zag?’

‘Geen idee, hoe moet ik dat nou weten, Sinterklaas?’

‘Nee, Benno!’

‘Benno? Wat doet die hier in de buurt? Die woont toch aan de andere kant van de stad?’

‘Zover ik weet wel, tenzij hij verhuisd is.’

‘Zag hij jou? Volgens mij heeft hij nog een appeltje met ons te schillen. De laatste keer dat ik hem in de weg stond en dat hij mij af wilde maken, kwam er een leraar tussen. Ik heb toen geluk gehad.’

Jesse zuchtte.

‘Ik weet het. Nee hij zag me niet. Ik liep achter hem. Maar genoeg over hem. Hoe was het vandaag in de stad?’

‘O, gewoon. Vooral veel nieuwe zomerkleren gekocht. Twee keer per jaar geef ik mijn moeder haar zin en ga ik mee naar de stad om nieuwe kleren te kopen. Verder weinig bijzonders. Wel deze CD gekocht. Moet je een echt keer meenemen. Lekker muziek. En jij, de eerste vakantiedag een beetje goed doorgekomen?’

‘Niets bijzonders, eerst lang uitgeslapen, gecomputerd en wat gelezen. Net bij het avondeten wat woorden gehad met die ouwe van mij. Maar ik ben vandaag niet zoals we hadden afgesproken, naar de Plek geweest. Morgen toch, met zijn tweeën?’

‘Zeker weten! Gelukkig heeft niemand tot nu toe de Plek gevonden.’

‘Goed toch? Zolang we het tegen niemand zeggen zal niemand ons geheim kennen. Jij hebt het toch ook niet aan je moeder verteld?’

‘Nee zeker niet. Afspraak is afspraak. De Plek is ons ding.’

‘Goed dat we hem ruim voor de zomer hebben afgekregen.’

‘Zat dat touwladder nou goed vast?’ vroeg Nick.

‘Nee, dat moeten we beter maken voordat we omlaag donderen. Ik heb al wat spullen klaargelegd. Extra lange spijkers en ik pik, ik bedoel leen, even de hamer van mijn vader.’

‘Top.’

‘Ik ga niet zo laat naar huis, heb beloofd voor het donker thuis te zijn.’

‘Dan mag je wel opschieten, het begint al te schemeren.’

Op dat moment kwam de moeder van Nick binnen met wat drinken. Jesse bleef nog even totdat zijn drankje op was. Ondertussen bespraken ze over hoe laat ze naar de Plek zouden gaan. Uiteindelijk stond Jesse op en verliet zijn vriend. Voordat hij beneden de voordeur achter zich dichttrok, riep hij de moeder van Nick nog gedag.

Buiten keek Jesse eerst om zich heen of hij Benno zag. Hij was toch wel een beetje bang. Wat deed die gek dan ook hier in de buurt.

Nick liep met snelle passen naar huis. Onderweg kwam hij gelukkig niemand tegen.

Thuis stak hij alleen maar zijn hoofd om de deur van de woonkamer om te zeggen dat hij thuis was en naar boven ging. Zijn vader zei niets maar zijn moeder wenste hem voor straks alvast welterusten.

Op zijn kamer deed hij zijn computer aan en ging het web op. Hij surfte naar wat favoriete sites maar vond niets bijzonders. Hoewel het nog niet zo laat was, besloot hij toch naar bed te gaan. Jesse sloot zijn computer af en dook zijn bed in. Wassen en tandenpoetsen doen we morgen wel weer.

2

De volgende morgen was Jesse vroeg op. Het was zondag en hij wist zeker dat zijn ouders nog sliepen. Stilletjes was hij het huis uitgegaan, zijn fiets gepakt en Nick bij zijn huis opgepikt. In tegenstelling tot andere keren, stond Nick zowaar voor zijn deur al te wachten.

De fietstocht naar het bos duurde slechts een minuut of tien. Het eerste gedeelte van het bospad was verhard, wat het fietsen makkelijk maakte. Maar na zo'n tweehonderd meter splitste het bospad zich, rechts ging de verharde weg verder, linksaf was een zandpad. Dat pad sloegen de jongens in.

‘Ik heb een hekel aan dit stuk weg,’ mopperde Nick.

‘Ach, kom op, het is maar een klein stukje.’

Een heel zanderig gedeelte van het pad deed Nick bijna vallen.

‘Ik loop wel verder.’

‘Ook goed,’ riep Jesse, terwijl hij moeizaam doorfietste.

Bij een grote dichte struik stopte hij en wachtte op Nick. Mopperend kwam Nick aangelopen.

‘We hadden de Plek ergens anders moeten bouwen. Op een plaats die veel makkelijker bereikbaar is.’

‘En daardoor ook makkelijker vindbaar.’

‘Zit ook wat in,’ zuchtte Nick.

Jesse duwde de dichte struik wat opzij en trok zijn fiets er door heen. Nick volgde hem. Achter de struik lieten ze hun fietsen staan. Dit gedeelte van het bos was zo dicht begroeid dat vanaf het zandpad de fietsen niet te zien waren.

Jesse en Nick drongen dieper het bos in, waarbij ze voorzichtig de takken wegduwden. Een pad was er niet en Jesse en Nick zorgden ervoor dat door hun sporen het ook geen pad werd. Een pad kon betekenen dat de Plek ontdekt kon worden. Elke keer namen ze vanaf de struik een andere route. Maar toch konden ze, omdat ze hier al zo vaak geweest waren, de Plek blindelings vinden.

Daar was hij dan, de grote boom, midden in het bos. Ze hadden de boom vorig jaar ontdekt. De boom had laaghangende vuistdikke takken die een dicht bladerdek vormden. Als je vanaf de grond naar boven keek, zag je tot zo'n drie meter hoogte alleen maar een ondoordringbare massa van bladeren. Alles wat zich daarboven bevond was vanaf de grond onzichtbaar. De forse boomstam door de tijd gevormd met knoesten, gaten, gleuven en andere zwellingen.

Jesse stak in één van de gleuven zijn hand en trok een touw te voorschijn. Hij ontwarde de knoop en liet het touw vieren. Van boven, vanuit het bladerdek, kwam een touwladder naar beneden gerold.

‘Ga jij maar als eerste,’ zei Nick. ‘Jij bent het lichtst van ons twee. Als je boven bent maak dan de touwladder eerst goed vast. De laatste keer lag ik bijna beneden.’

Jesse pakte de touwladder, zette zijn voet op de eerste sport en klom langzaam en wiebelend naar boven. De touwladder kreunde en piepte gevaarlijk. De laatste keer was een gedeelte los geschoten en was het een geluk dat er geen ongeluk gebeurd was.

Zo'n drie meter vanaf de grond verdween de ladder in het dichte bladerdek. Daar worstelde Jesse zich door de bladeren. Toen hij er eenmaal doorheen was, zag hij de onderkant van de boomhut. De boomhut die hij samen met Nick in het geheim gebouwd had. Niemand wist ervan. Ze hadden afgesproken dat ze de boomhut geen hut of boomhut zouden noemen. In plaats daarvan spraken ze alleen maar over de Plek. Jesse was met het idee gekomen, een naam die alles kon betekenen, zo konden ze zich niet vergissen en per ongeluk hun boomhut verraden.

De onderkant van de hut had een openstaand luik waar de touwladder doorheen ging. Deze was voorlopig met wat spijkers aan de binnenkant van het dak van de hut vastgemaakt.

Jesse hees zich door het luik naar binnen. Toen hij op de stevige hutvloer stond, keek hij even rond. Trots was hij op wat hij samen met Nick had gepresteerd.

De hut was ruim. De grote boom had een paar sterke takken waarop de hut leunde. In het najaar, toen de bladeren begonnen te vallen hadden ze de boom ontdekt. Het plan om een boomhut te bouwen was toen al snel bedacht. Eerst hadden ze plannen gemaakt hoe ze de hut zouden bouwen. Op het moment dat ze de gelegenheid kregen om aan hout te komen hadden ze niet gearzeld. Een paar straten bij Nick vandaan werd een oud houten clubhuis afgebroken. Van de sloper hadden ze gehoord dat al het hout naar de afval ging. De man had het geen probleem gevonden dat Jesse en Nick een groot aantal planken meenamen. Dat scheelde hem weer een paar ritjes naar de afvalberg. Dagenlang waren Nick en Jesse in de weer geweest. Telkens met een paar planken aan de fiets gebonden waren ze op en neer gereden. En dat alles in het geheim. Één keer waren ze de moeder van Jesse tegengekomen. Jesse had snel een smoes bedacht dat ze een jongen van school hielpen met verhuizen.

In eerste instantie hadden ze al het hout in de buurt van de boom, onder en in struiken verstopt, tot ze voldoende hadden. Hun volgende probleem was hoe ze aan gereedschap en

bouwmateriaal zoals spijkers en schroeven konden komen. Het gereedschap had Jesse stiekem van zijn vader geleend en spijkers en schroeven hadden ze van hun zakgeld in de bouwmarkt gekocht. In het late najaar waren ze met de bouw begonnen. Eerst de vloer. Op ongeveer vier meter boven de grond konden sterke takken de hut makkelijk dragen. De boom was oud en de dikke zijtakken waren door de zwaartekracht al helemaal horizontaal gebogen. Op deze takken kon heel makkelijk een grote vloer gebouwd worden.

De winter had de bouw tijdelijk stilgelegd. Het was niet alleen koud maar ook te gevaarlijk om met ijsel en sneeuw op deze hoogte te werken.

Vroeg in het voorjaar waren Jesse en Nick weer met de bouw verder gegaan. Door het mooie lenteweer vlotte de bouw goed. De wanden zaten er in korte tijd op en na een maand konden ze al met het dak beginnen. De bladeren waren ook terug zodat vanaf de grond de hut niet meer te zien was.

Toen ook het dak klaar was, hadden ze een feestje gevierd. Met chips en cola hadden ze hun boomhut ingewijd. Daarna hadden ze in de vloer een gat gezaagd. Met het hout wat daarbij vrijkwam werd een stevig luik gemaakt. Een echt touwladder hadden ze van hun spaargeld gekocht, het leek verstandig om daarop niet te bezuinigen. De bouw van de hut werd voltooid met het uitzagen van de ramen. Drie in totaal. Alleen de wand aan de kant van de boomstam kreeg geen raam. Jesse en Nick waren bij de aannemer die het clubhuis had afgebroken langs gegaan. In de hoop dat hij wat oude ramen overhad. Dat was het geval. Ze konden de ramen inclusief de kozijnen gratis meenemen. Twee van de drie ramen hadden ze al geplaatst.

Als laatste begon het inrichten. Wanneer in hun stad het vuilnis werd buitengezet letten ze extra goed op. Zo waren ze aan een paar stoelen gekomen, een tafel en zelfs twee kleine bedden. Alles paste in de grote hut. Over het neerzetten van de bedden hadden ze lang getwijfeld, waren die nodig? Uiteindelijk

hebben ze die toch meegenomen en in de hut geplaatst. In de toekomst wilden ze hier zeker een nacht doorbrengen.

‘Hallo, komt er nog wat van?’ riep Nick vanaf beneden.

Jesse schrok wakker uit zijn overpeinzing en haalde meteen de hamer en spijkers uit zijn rugzak.

‘Ja, even wachten, ik ben zo klaar.’

Direct begon hij met de reparatie van de touwladder. Hij zorgde er voor dat dit keer alles goed kwam vast te zitten. Voor de zekerheid sloeg hij wat extra spijkers in het hout.

Toen hij klaar was riep hij naar beneden dat Nick veilig naar boven kon komen.

Nadat ook Nick in de hut was, trokken ze de touwladder op en sloten het luik.

‘Zo,’ zuchtte Nick. ‘Alles gereed en gebouwd. We zitten hier veilig en niemand die ons vindt.’

‘Zo is dat!’ bevestigde Jesse. ‘Alleen het ene raam nog.’

Ze hadden bewust het raam er nog niet in gezet. Als er grote dingen waren, zoals de bedden die niet door het luik pasten, konden ze die door het gat van het raam naar binnenkrijgen.

‘Misschien is dit wel de veiligste plek voor het geval je je voor Benno moet verstoppen,’ grinnikte Jesse.

‘Hou op zeg, ik heb er zo langzamerhand slapeloze nachten van als ik aan hem denk. Denk je echt dat hij mij zocht?’

‘Geen idee, maar wat zou hij anders bij ons in de buurt moeten doen.’

‘Ik wou dat ik van hem af was.’

‘Het is een raadsel waarom hij jou altijd moet hebben.’

‘Niet alleen mij. Hij pest bijna iedereen, maar het is duidelijk dat wij elkaar niet liggen. Dat is al vanaf de eerste klas van de basisschool. We hebben elkaar nooit gemogen, maar de laatste tijd is het alleen maar erger geworden. Zeker nadat ik het een keer opnam voor dat jochie uit een lagere klas. Vanaf dat moment zit hij mij extra op mijn lip.’

‘Misschien moeten we eens met hem gaan praten, wie weet helpt dat.’

‘Lijk mij zeer onwaarschijnlijk. Vroeger heeft mijn moeder er al eens werk van gemaakt, maar dat heeft nauwelijks effect gehad. Het werd alleen maar erger.’

‘Nou ja, hoe dan ook, we moeten zorgen dat het een keer ophoudt.’

Nick zei niets en bleef somber voor zich uitkijken.

‘Trouwens,’ ging Jesse verder, ‘sorry dat ik gisteren zo zeurde over mijn vader. Ik had er even niet bij stil gestaan dat jij je vader niet gekend hebt.’

‘Geeft niet, ik heb hem nooit gemist. Voor ik geboren ben, was hij er al vandoor gegaan.’

‘En verder nooit meer iets van hem vernomen?’

‘Nee, volgens mijn moeder is hij 's morgens de deur uitgegaan en is hij nooit meer teruggekomen. Niemand weet wat er van hem geworden is of dat hij nog leeft. Misschien heeft hij een ongeluk gehad, is hij gevlucht of er gewoon vandoor gegaan. We weten het niet.’

Om het gesprek een andere wending te geven begon Jesse over het raam van de boomhut. Wanneer zouden ze dat laatste raam plaatsen. Ze besloten dat meteen maar te doen. Jesse had nog voldoende spijkers over om het te bevestigen. Nadat het raam was geplaatst, was Jesse naar beneden gegaan.

De rest van de dag waren ze bezig om het uitzicht van de hut te verbeteren. Terwijl Jesse beneden rondliep gaf Nick vanaf een raam aanwijzingen welke takken van andere bomen het uitzicht belemmerde. Jesse maakte dan op die boom een teken zodat ze later nog wisten van welke boom ze wat takken moesten afzagen.

De middag vloog om en aan het eind van de middag moesten ze zelfs nog haast maken om voor het eten thuis te zijn. In het

dorp namen ze op de Kruisweg afscheid maar niet voordat ze hadden afgesproken voor de volgende dag.

Thuis liep Jesse, nadat hij zijn fiets in de schuur had gezet, eerst naar het klushok van zijn vader om de hamer terug te hangen. Jesse zag dat het rek waaraan de hamer had gehangen nu twee lege plekken toonde. De tweede hamer was ook weg. Aan welke haak moest hij nu deze hamer hangen?

‘De linker haak!’

Jesse schrok zich een ongeluk en draaide zich meteen om. In de deuropening stond zijn vader.

‘Hè pa, je liet me schrikken.’

‘Nou, dan heb je zeker een slecht geweten. Wat moest je met mijn hamer.’

‘Hoezo?’

‘Toen ik vanmiddag wat gereedschap nodig had, zag ik dat één van mijn hamers weg was.’

‘Gewoon, geleend.’

‘Helemaal niet gewoon. Je blijft van mijn gereedschap af. Je weet dat ik daar niet van hou. Nou vertel, waar had je die hamer voor nodig?’

‘Voor bij Nick thuis, z’n moeder wilde wat ophangen maar had geen hamer. Gisteravond vroeg ze of ze er één kon lenen.’

‘Wat een onzin, ze leent in vervolg maar van iemand anders, van mijn gereedschap blijf je af. Heb je soms ook mijn zagen een keer uitgeleend?’

‘Hoezo?’

‘Een paar van mijn zagen zijn zo bot als de achterkant van een varken, je kunt er niet eens een pakje boter mee doorzagen.’

‘Eén keertje maar,’ antwoordde Jesse met een rood hoofd.

‘Nogmaals, je blijft van mijn spullen af. Begrepen?’

‘Ja pa.’

‘Ha, zijn jullie hier. Het eten staat op tafel, komen jullie?’

Jesse was blij dat zijn moeder tussenbeide kwam. Samen met zijn vader liep hij naar binnen.

3

Jesse werd de volgende morgen laat wakker. Met Nick had hij afgesproken om niet zo vroeg naar de boomhut te gaan. Eerst lekker lang uitslapen.

De fietstocht verliep hetzelfde als de vorige dag. Nick liep het laatste stuk.

Bij de boom aangekomen vroeg Nick:

‘Wat zullen we vandaag gaan doen? Misschien moeten we eens kijken wat we binnen in de hut allemaal willen schilderen.’

‘Is goed,’ antwoordde Jesse. ‘Zullen we dat boven bespreken?’ Nick klom als eerste naar boven. Jesse volgde hem op korte afstand. Plotseling stond Nick stil zodat Jesse, die halverwege de touwladder onder hem klom, tegen hem aan botste.

‘Hé, wat doe je nou? Klim eens door!’

Nick die met zijn hoofd al door het luik was, liet zich iets zakken en keek Jesse van bovenaf aan.

‘Euh... er is iemand in de hut.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Jesse. ‘Wie dan?’

‘Wie weet ik niet. Een jongen, maar ik ken hem niet.’

‘Wat doet ie?’

‘Het lijkt wel of hij slaapt. Hij ligt op het bed.’

‘Nou, in dat geval, klim de hut in, dan komen we misschien meer te weten.’

Nick klom verder en Jesse volgde hem. Op één van de bedden lag een jongen. Zo te zien van hun leeftijd. Ondanks dat Jesse en Nick geruisloos de hut waren binnen geklommen, was de jongen toch wakker geworden. Hij schoot overeind maar bleef op het bed zitten.

Jesse nam plaats op een klein krukje, Nick ging op de grond zitten. Een tijd lang keken de jongens naar de vreemde indringer.

De jongen zei niets en keek beurtelings van Jesse naar Nick.

Jesse nam het initiatief.

‘Hallo, wie ben jij?’

De jongen gaf geen antwoord en bleef Jesse aanstaren.

‘Waar kom je vandaan?’

Ook hierop zei de jongen niets. Jesse probeerde het nog eens.

‘Hoe heet je?’

‘Zou hij ons niet verstaan?’ vroeg Nick aan Jesse.

Jesse haalde zijn schouders op en probeerde het opnieuw.

‘Hoe ben je hier gekomen?’

De jongen zei nog steeds niets.

‘Hij ziet er wel een beetje apart uit,’ zei Nick.

Jesse keek eens goed naar de jongen. Hij had een mooi en gaaf gezicht. De lange blonde haren zagen er schoon en verzorgd uit. Zijn ogen vielen misschien wel het meest op. Groot en felblauw. De ogen straalden zeker geen paniek of ongerustheid uit, eerder belangstelling. Zijn mond en neus zagen er gewoon uit maar zijn oren waren vrij klein. De kleren die de jongen aanhad, waren vrij ongewoon. De stof kwam Jesse niet bekend voor. Het leek een hele zachte kwetsbare stof. Licht, nog net geen wit. De trui en de broek hadden dezelfde kleur. Op de trui, ter hoogte van de linkerborst stond een afbeelding. Een afbeelding die Jesse bekend voorkwam maar hij wist even niet wat het was. Hij had

dit symbool wel eens eerder gezien. Een vijfpuntige ster. Jesse kon niet op de naam van het symbool komen. De kleur van de ster was vreemd. Zo'n kleur had hij nog niet eerder gezien. Het zat tussen goud en zilver in maar was het geen van beide. Jesse kon de kleur niet omschrijven.

De jongen zag Jesse naar de ster kijken en bedekte direct daarop de ster met zijn linkerhand.

‘Wat is dat voor teken?’ vroeg Jesse terwijl hij naar de trui van de jongen wees.

De jongen keek naar zijn hand, maar zei niets.

‘Nou, dit schiet niet op,’ bromde Nick. ‘Wat moeten we hier nou mee?’

‘Kunnen we iets voor je doen?’ probeerde Jesse nog een keer.

‘Word je gezocht of ben je op de vlucht voor iets of iemand. Misschien voor de politie?’

‘Laat mij maar even,’ zei Nick.

‘Luister jongen. Deze hut is door ons gebouwd.’ Hierbij wees Nick naar Jesse en zichzelf. ‘We hebben hier maanden aan gewerkt, met bloed, zweet en tranen. Niemand weet van het bestaan af. Geen van ons twee heeft het aan anderen verteld dus is het wel heel toevallig dat de eerste beste keer nadat onze hut zo goed als klaar is, deze door een vreemde vogel bewoond is.’ Nick sprak met stemverheffing maar de jongen was niet onder de indruk.

‘Wat moeten we hier nou mee?’ vroeg Nick nogmaals terwijl hij naar Jesse keek.

‘Geen idee,’ antwoordde Jesse.

‘Oké vriend, we geven je nog één kans. Of je doet je mond open, je vertelt wie je bent en wat je hier doet of anders verzoek ik je vriendelijk doch dringend onze hut te verlaten.’ Hierbij wees Nick naar het luik, dat nog steeds open stond.

‘Ik vind je wel wat hard hoor,’ zei Jesse tegen Nick. ‘Misschien kan hij ons niet verstaan, of komt hij uit het buitenland. Of... wie weet, is hij doof.’

‘Dat geloof ik niet, doof is hij zeker niet. Hij reageert op ieder geluid, kijk maar, nu kijkt hij weer naar mij.’

‘Oké, dan is hij niet doof, dan verstaat hij onze taal niet. Ik denk dat we voorzichtig moeten zijn om hem zomaar weg te sturen. Laten we ervan uitgaan dat hij op de vlucht is, of dat hij zich verstopt, ik denk eerder dat we hem dan moeten helpen. Vind je ook niet?’

‘Ik weet het niet,’ twijfelde Nick.

‘Laten we hem helpen, misschien is het een idee dat we het luik sluiten zodat we hem laten zien dat hij van ons niet weg hoeft.’

‘Probeer maar,’ gaf Nick voorzichtig toe.

Jesse's hand bewoog zich naar het luik. Wat er toen gebeurde konden de jongens later nog nauwelijks navertellen.

Jesse voelde een enorme druk op zijn hand, deze werd teruggeworpen van het luik. De arm van Jesse schoot met kracht in de richting van Nick zijn hoofd. De hand zelf was gelukkig slap maar raakte wel het hoofd van Nick met volle kracht. Door deze beweging vielen beide jongens om. Nick schreeuwde het uit toen hij Jesse's hand in zijn gezicht kreeg.

‘Aauw, wat doe je nou?’

Jesse kreeg geen kans om te reageren, hij zag dat de vreemde jongen een duik naar het luik nam. Met een ongelooflijke snelheid schoot de jongen door het gat. Met zijn hoofd naar omlaag daalde hij via de touwladder naar beneden.

Jesse was nog nauwelijks van verbazing bekomen toen hij tegen Nick riep dat ze hem moesten volgen. Nick wreef met zijn hand over de pijnlijke plek in zijn gezicht die zijn vriend veroorzaakt had. Jesse besteedde er geen aandacht aan en klom via de touwladder naar beneden. Hevig mopperend volgde Nick hem.

Op de grond zag Jesse de vreemde jongen nog net tussen twee struiken verdwijnen en meteen zette hij de achtervolging in. Jesse begreep direct dat de jongen niet naar het bospad rende